



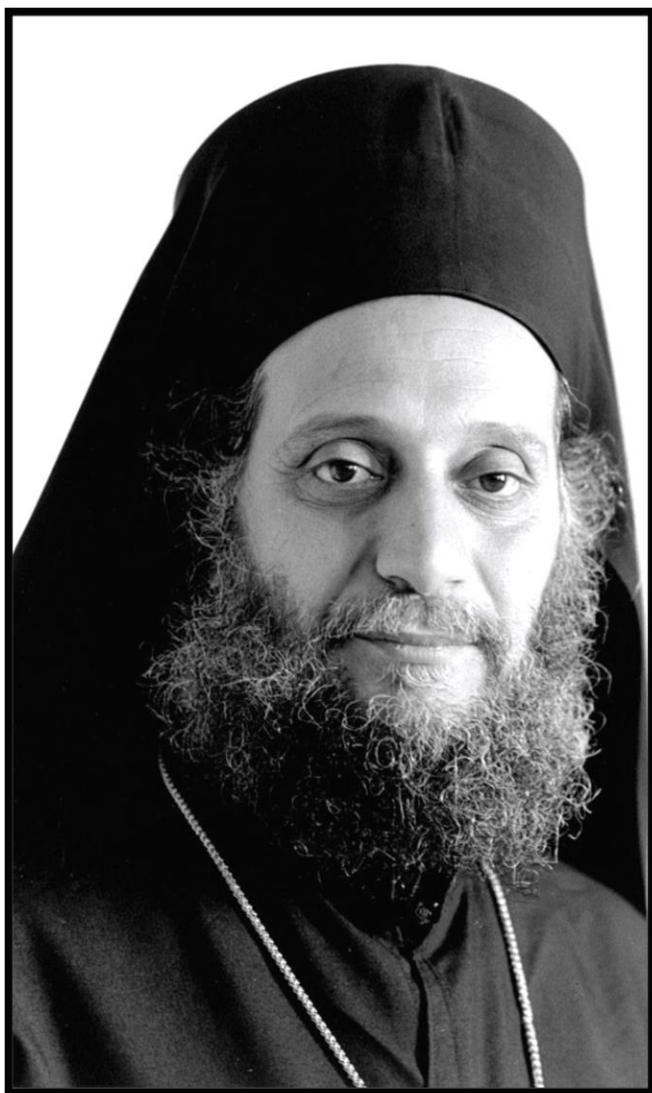
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„După cum apa e cea mai de seamă într-un lac, așa și Dumnezeu în om.”

— Sfântul Nicolae Velimirovici

Nr. 410 / 10 octombrie 2021



PĂRINTELE EMILIANOS
SIMONOPETRUL

1934 - 2019

DACĂ CINEVA ÎȚI CERE HAINA, DĂ-I ȘI CĂMAȘA

De dai vreodată ceva cuiva, de i-o ierți, imiți firea lui Iisus. Se referă la trei feluri de legături cu oamenii, folosind exemplul simplu al dării și al luării. Într-o bună zi, cineva îți cere bani. Dacă îi dai și trece termenul, trebuie să ți-i dea înapoi. Dar nu ți-i dă. Dacă tu nu-i vei cere, atunci imiți firea lui Iisus, Care spune că dacă cineva îți cere haina, dă-i și cămașa (Mt. 5, 40). De i-o ceri, imiți firea lui Adam, care încă nu a cunoscut harul desăvârșit pe care l-a adus cel de-al doilea Adam, adică Iisus. De ceri și dobândă, te arăți mai jos și de firea lui Adam.

De asemenea, sunt împotriva firii când am bani și-i folosesc rău. Dacă i-aș folosi bine, imit firea omului obișnuit, pământesc. Dacă am virtutea sărăciei imit firea celui de-al doilea Adam, a lui Hristos.

Avem adunate în același text reaua folosire, folosirea bună și duhovnicia. Avva Isaia face acest urcuș ca să ne spună care trebuie să fie legăturile noastre cu alții, pentru că ne aflăm în pericolul ca celălalt să devină stăpânul nostru fără ca măcar să ne dăm seama.

Când legăturile tale cu celălalt nu sunt decât o pretenție, atunci te afli în stadiul împotriva firii. Pentru că din clipa în care pretinzi ceva de la celălalt: să-ți vorbească corect, să împlinească legea, să fie bun, să iubească pe Dumnezeu, să vină la biserică la fel ca tine, să facă liniște ca tine, cazi în ultimul hal de robie.

Când accepți ca celălalt să facă ce vrea, de ajuns fiind să nu te vatăme, avem legătura omenească, lumească, pământească. Ceea ce cauți este, pe de o parte, un lucru moderat, dar nu se poate împlini, deoarece nu se poate ca celălalt să nu te deranjeze. Oamenii, de obicei, trăiesc lovindu-i și șicanându-i pe ceilalți. Prin urmare, ori accept că ceilalți mă vor împiedica, mă vor șicana, mă vor anihila, mă vor acuza, calomnia, mă vor desconsidera, mă vor îmbrânci neîncetat, și trebuie să învăț să trăiesc în această îmbrânceană, ori nu voi putea să trăiesc, și voi rămâne pământesc.

Al treilea tip de legătură este duhovnicesc. Învăță să-ți ia lucrurile, să ți le răpească. Învăță să te lovească, să te acuze, să te

zdrobească. Învăță să te jertfești, să-ți verși sângele, să trăiești ca și cum n-ar exista ceilalți, dar, în același timp, ca și cum ar fi binefăcătorii tăi, chiar de te-ar duce la martiriu.

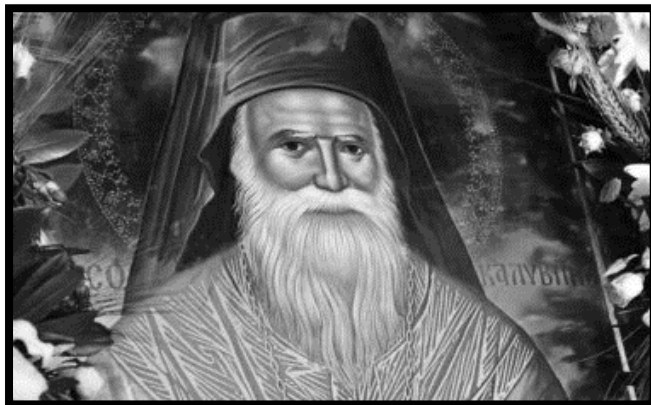
Prin urmare, sunt om duhovnicesc atunci când nu mă îndreptătesc în nicio împrăștiere de-a mea, în nicio problemă de-a mea, în nicio luptă sau ciocnire cu oamenii. Așa cum mă apăr cu umbrela de ploaie și cu hainele de frig, tot așa trebuie să învăț să mă păzesc și de ceilalți, fără să vreau să le schimb purtarea sau dispoziția, pentru că niciodată nu încerc să opresc frigul sau ploaia din văzduh. Așadar, nu trebuie niciodată să-mi dau mie dreptate când altul mă deranjează, pentru că întotdeauna sunt deranjat de propria fire, de mine însumi, de patimile mele, și nu de ceilalți.

Avva Isaia ni-l descoperă aici pe despotul nemijlocit, zilnic și văzut, egoul nostru, care apoi ne silește să fugim în pustie ca să ne aflăm libertatea. Dar nu este cu putință să o găsim dacă nu dobândim o desăvârșită libertate lăuntrică, nestăpânirea noastră de către alții, care este ceva lăuntric în cel mai înalt grad, pentru că astăzi mă deranjezi tu, mâine mă va deranja acela, poimâine altul, astăzi îmi spui minciuni, mâine mă vei acuza, îmi vei lua ceva sau mă

vei trezi în clipa în care vreau să dorm. Câte nu se pot întâmpla!

O să vă dau un exemplu, zice avva Isaia ucenicilor săi, dar să nu mă răstălmăciți. Vă amintiți de avva Nistero? Trăia atunci împreună cu ucenicii săi, dar niciodată nu le-a poruncit ceva, niciodată nu le-a spus: „Faceți asta sau aceea!”, niciodată nu le-a dat o poruncă, niciodată nu a răspuns la întrebările lor. I-a lăsat să facă ce vor, fără să se îngrijească de ei. Și ceva rău dacă ar fi făcut, nu se îngrijea și nu avea simțământul că el greșeste sau că el îi povățuiește la rău. Întâmplarea probabil că este provocatoare pentru câți cred că pot să facă ce nu poate face Dumnezeu. Dumnezeu nu intervine niciodată ca să-I acceptăm învățătura, ca să-L simțim. Dumnezeu niciodată nu grăiește împotriva, pentru că știe că vom face ceea ce vrem. Sunt însă oameni care cred că depășesc puterea lui Dumnezeu și pot să impună celui alt ceea ce este drept.

Sursa: **Arhimandrit Emilianos Simonopetritul**, *Tâlcuiri la Filocalie vol. I - Avva Isaia: cuvinte ascetice*, Editura Sfântul Nectarie



SFÂNTUL PORFIRIE KAFSOKALIVITUL

† 2 DECEMBRIE
1906 - 1991

NU EXISTĂ PIEDICĂ DE NETRECUT

Nu există lucru mai înalt decât ceea ce se cheamă pocăință și spovedanie. Această taină este darul iubirii lui Dumnezeu către om. În acest chip desăvârșit se izbăvește omul de rău. Mergem, ne spovedim, simțim împăcarea cu Dumnezeu, vine bucuria înlăuntrul nostru, pleacă vinovăția. În ortodoxie nu există piedică de netrecut. Nu există poticnire, pentru că există cel ce primește spovedania, cel ce are puterea de a ierta. Mare este duhovnicul!

Încă de mic copil, atunci când mi se întâmpla să păcătuiesc, o mărturiseam și plecau toate. Zburam de bucurie. La fel și acum. Sunt păcătos, neputincios; caut scăpare la milostivirea lui Dumnezeu, mă mântuiesc, mă



liniștesc, le uit pe toate. În fiecare zi mă gândesc că păcătuiesc, dar doresc ca tot ce mi se întâmplă să prefac în rugăciuni și să nu-l închid înlăuntrul meu. Păcatul îl încurcă pe om sufletește. Această încâlcire nu pleacă prin nimic. Numai prin lumina lui Hristos se face descâlcirea. Prima mișcare o face Hristos. Veniți la Mine toți cei osteniți... (Matei 11, 28). Apoi noi, oamenii, primim această lumină prin buna noastră dispoziție, pe care o dovedim prin iubirea noastră față de Domnul, prin rugăciune, prin Taine.

Pentru ca sufletul să se pocăiască, trebuie să se trezească. Trezirea, însă, nu atârână numai de om. Omul nu poate de unul singur. Intervine Dumnezeu. Atunci se pogoară harul dumnezeiesc. Fără har, omul nu se poate pocăi. Iubirea lui Dumnezeu va face totul.

Poate să rânduiască ceva – o boală sau altceva, depinde – ca să-l aducă pe om la pocăință. Așadar pocăința

se izbândește prin harul dumnezeiesc. Noi vom face o mișcare către Dumnezeu în chip simplu și lin, iar de acolo mai departe vine harul.

Dacă nu există temeiuri pentru a Se sălăslui Hristos înlăuntrul nostru, pocăința nu vine. Temeiurile sunt smerenia, iubirea, rugăciunea, metaniile, osteneala pentru Hristos. Dacă simțământul nu este curat, dacă nu există simplitate, dacă sufletul are un interes viclean, atunci nu vine harul dumnezeiesc. Se întâmplă atunci să mergem să ne spovedim, și să nu simțim ușurare.

Sursa: *Ne vorbește părintele Porfirie*, Editura Egumenița, Galați, 2003

PROGRAMUL LITURGIC

Miercuri 13 octombrie	18:00	Vecernia și Litia
Joi 14 octombrie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Sfânta Cuvioasă Parascheva de la Iași
Sâmbătă 16 octombrie	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 17 octombrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Galateni 2, 16-20; Ap. Tit 3, 8-15; Ev. Luca 8, 5-15; Ev. Ioan 17, 1-13; glas 8, voscr. 6 → Duminica a 21-a după Rusalii (Pilda semănătorului; a Sfinților Părinți de la Sinodul al VII-lea Ecumenic)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.

Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București